

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 47/2018-73

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júna 2018 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) v konaní o sťažnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Ivetou Rajtákovou, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 104/2004, takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti [REDAKOVANÉ] **n e v y h o v u j e .**

2. Kancelárii Ústavného súdu Slovenskej republiky **u k l a d á** zaplatiť trovy právneho zastúpenia [REDAKOVANÉ] v sume 585,76 € (slovom päťstoosemdesiatpäť eur a sedemdesiatšesť centov) na účet ustanovenej advokátky JUDr. Ivety Rajtákovvej, advokátska kancelária, Štúrova 20, Košice, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

Odôvodnenie:

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. II. ÚS 47/2018-43 z 22. marca 2018 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť sťažovateľa [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 104/2004 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

Sťažovateľ v sťažnosti požiadal o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, tvrdiac, že zo sociálnych dôvodov nie je schopný znášať trovy právneho zastúpenia advokátom a vzhľadom na to, že sťažnosť sa týka trestnej veci, nie je možné poskytnúť mu právnu pomoc v tejto veci prostredníctvom Centra právnej pomoci.

Ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 47/2018-29 z 18. januára 2018 sťažovateľovi ustanovil za právnu zástupkyňu v konaní pred ústavným súdom advokátku JUDr. Ivetu Rajtákovú.

Sťažovateľ prostredníctvom svojej právnej zástupkyne v podaní doručenom ústavnému súdu 15. februára 2018 uviedol:

«Sťažnosť smeruje proti Okresnému súdu Bratislava I so sídlom v Bratislave, Záhradnícka č. 10

Sťažovateľ namieta porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, zakotveného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

práva na prejednanie veci v primeranej lehote zakotveného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní o dovolaní sťažovateľa podaného dňa 31. 8. 2011, proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/23/2007 zo dňa 15. 5. 2007, v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 5T/104/2004.

... Ako vyplýva zo sťažnosti sťažovateľa, tento podal dňa 31. 8. 2011 na Okresnom súde Bratislava I dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/23/2007 zo dňa 15. 5. 2007. Uvedeným podaním zároveň žiadal o ustanovenie obhajcu. K podaniu pripojil listiny preukazujúce, že je osobou, ktorá nemá dostatočné prostriedky na úhradu trov obhajoby, a ani si nemôže tieto prostriedky zabezpečiť iným svojim majetkom.

... Sťažovateľ podaním dovolania postupoval v súlade s ust. § 370 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku, v znení účinnom do 31. 8. 2011 (ďalej len „Tr. por.“), z ktorých vyplýva, že dovolanie sa podáva na súde, ktorý rozhodol vo veci v prvom stupni, a ak sa podáva dovolanie v prospech obvineného, podáva sa najneskôr do 3 rokov od doručenia rozhodnutia súdu.

... Podľa ust. § 376 Tr. por.:

Predseda senátu súdu prvého stupňa doručí rovnopis dovolania ostatným stranám, ktoré by mohli byť rozhodnutím o dovolaní priamo dotknuté, s upozornením, že sa môžu k dovolaniu vyjadriť, pričom na to určí primeranú lehotu, najviac však 30 dní; rovnopis dovolania podaného ministrom spravodlivosti sa doručí vždy aj generálnemu prokurátorovi. Len čo lehota na podanie dovolania všetkým oprávneným osobám uplynula a uplynula aj určená primeraná lehota na vyjadrenie sa k dovolaniu, predloží spisy dovolaciemu súdu.

... Z citovaného zákonného ustanovenia je zrejmé, že bolo povinnosťou súdu prvého stupňa doručiť rovnopis dovolania ostatným stranám, pričom tieto na vyjadrenie k dovolaniu majú mať určenú primeranú lehotu, najviac 30 dní. Je teda nesporné, že pokiaľ zákon stanovuje ako najdlhšiu prípustnú lehotu na vyjadrenie strán k podanému dovolaniu 30 dní, lehota na takýto postup súdu prvého stupňa, aj keď nie je v Trestnom poriadku výslovne ustanovená, musí byť posudzovaná vzhľadom na svoju primeranosť aj so zreteľom na lehotu, ktorú zákon poskytuje stranám na vyjadrenie. Osobitne je potrebné zdôrazniť, že úkon súdu, ktorým je doručenie dovolania ostatným stranám, je svojou podstatou

technickým úkonom a nevyžaduje žiadnu činnosť súdu súvisiacu s aplikáciou a interpretáciou právnych predpisov. Rovnako rozhodnutie o ustanovení obhajcu podľa ust. § 40 ods. 2, je rozhodnutím, ktoré, vzhľadom na svoju povahu, nemôže na strane súdu vyžadovať neprimerane dlhý čas.

... Sťažovateľ sa na nečinnosť okresného súdu sťažoval opakovane, a to sťažnosťou zo dňa 19. 12. 2014 a sťažnosťou zo dňa 5. 3. 2017.

... Okresný súd na sťažnosť sťažovateľa zo dňa 19. 12. 2014 odpovedal tak, že ju vyhodnotil ako nedôvodnú, poukazujúc na to, že Okresný súd Bratislava I podanie podané sťažovateľom dňa 31. 8. 2011 neeviduje, pričom poukázal na obsah spisového materiálu.

... Z dovolania sťažovateľa, doručeného súdu dňa 31. 8. 2011, je zrejmé, že pri jeho vyhotovení došlo k chybe v písaní, a to v tom, že v úvode dovolanie, v časti „Vec“ je uvedené „5T 104/2005“. Z ďalších častí dovolania je však zrejmé nepochybne, že ho sťažovateľ podáva ako obvinený a je v ňom výslovne uvedené, že dovolanie je odôvodnené tým, že podal námietku zaujatosti v trestnej veci 5T 104/2004. V závere obsahuje dovolanie dovolací návrh, ktorým je identifikovaný rozsudok Krajského súdu v Bratislave, ktorý sťažovateľ navrhuje zrušiť.

... Je teda nesporné, že podanie, ktoré malo byť posudzované v súlade s ust. § 62 ods. 1 Tr. por., podľa jeho obsahu, bolo dostatočne zrozumiteľné na to, aby jeho vybaveniu vyššie uvedená zrejma nesprávnosť nemohla zabrániť. Napriek tomu okresný súd doposiaľ nevykonal žiadne úkony, ktoré ako súd prvého stupňa, na základe dovolania sťažovateľa a žiadosti o ustanovenie obhajcu, bol povinný podľa Trestného poriadku vykonať.

... Svoje tvrdenia sťažovateľ preukázal listinami pripojenými k sťažnosti.

... Sťažovateľ v sťažnosti žiada, aby mu ústavný súd, ak jeho sťažnosti vyhovie, priznal finančné zadostučinenie vo výške 7 400 €. Okrem dôvodov, ktoré sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, je potrebné poukázať aj na to, že nečinnosť Okresného súdu Bratislava I bráni tomu, aby dovolanie sťažovateľa, týkajúce sa jeho trestnej veci, v ktorej bol uznaný vinným, bolo prejednané dovolacím súdom, a aby tak mohol reálne využiť právne prostriedky, ktoré mu na jeho ochranu právny poriadok poskytuje.»

Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd uznesením jeho sťažnosť „vo veci porušenia jeho práva na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zakotveného v článku 48 ods. 2

Ústavy Slovenskej republiky, práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zakotveného v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, postupom Okresného súdu Bratislava I v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 5T/104/2004 po podaní dovolania sťažovateľa dňa 31. 8. 2011 proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/23/2007 zo dňa 15. 5. 2007 a podaní žiadosti o ustanovenie obhajcu v dovolacom konaní“ prijal na ďalšie konanie.

Tiež navrhol, aby po prerokovaní veci ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol týmto nálezhom:

„Právo sťažovateľa: na prejednanie veci bez zbytočných prietahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, na prerokovanie veci v primeranej lehote zakotvené v článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ,bolo postupom Okresného súdu Bratislava I v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 5T/104/2004 po podaní dovolania sťažovateľa dňa 31. 8. 2011 proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3To/23/2007 zo dňa 15. 5. 2007 a podaní žiadosti o ustanovenie obhajcu v dovolacom konaní porušené.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Okresnému súdu Bratislava I pokračovať v porušovaní namietaných práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky prikazuje Okresnému súdu Bratislava I, aby konal vo veci sp. zn. 5T/104/2004 bez prietahov.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 7 400 €.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Na výzvu ústavného súdu sa k prijatej sťažnosti vyjadrila predsedníčka okresného súdu v podaní sp. zn. 1 SprV 201/2018, doručenom ústavnému súdu 15. mája 2018, v ktorom predovšetkým uviedla:

„Po preštudovaní ústavnej sťažnosti uvádzam, že v danej veci nemožno súhlasiť s tvrdením sťažovateľa o porušení jeho práv v súvislosti s podaním dovolania, keďže po nahliadnutí do predmetného spisu som zistila, že sa dovolanie, na ktoré odkazuje

sťažovateľ vo svojej sťažnosti, v spise nenachádza. Uvedené bolo oznámené aj Krajskému súdu v Bratislave k Spr. 2078/2015, pri vybavovaní Spr. 2111/2015. Predmetná trestná vec je právoplatne skončená od roku 2007 (rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 11.04.2005, sp. zn. 5T 104/2004, v spoj. s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15.05.2007 sp. zn. 3To 23/2007), pričom následne bol trest uložený v tejto veci zrušený súhrnným trestom uloženým menovanému rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.06.2007 sp. zn. 4T 2/2005, v spoj. s rozsudkom Najvyššieho súdu zo dňa 30.10.2008, sp. zn. 4To 2/2008.

Spis tunajšieho súdu pod sp. zn. 5T 104/2004 bol pôvodne pridelený zákonnému sudcovi JUDr. Jurajovi Mihálovi a následne z dôvodu prerušenia jeho výkonu funkcie sudcu súčinnosťou od 01.03.2016 bol na základe Dodatku č. 6 k Rozvrhu práce na rok 2016 náhodným výberom pomocou technického a programového prostriedku dňa 08.04.2016 pridelený sudcovi JUDr. Jánovi Golianovi, PhD. Medzičasom bol však spis zapožičaný Okresnému súdu Bratislava V k tamojšiemu spisu sp. zn. 7C 371/2014, ktorý ho následne zapožičal Krajskému súdu v Bratislave k sp. zn. 2Co 280/2015. Ďalej bol predmetný spis zapožičaný Ministerstvu spravodlivosti, následne opäť Krajskému súdu v Bratislave k sp. zn. 4T 2/2005, v súčasnosti je zapožičaný k sp. zn. 16T 1/2017. Po nazretí do predmetného spisu, ktorý mi bol z Krajského súdu v Bratislave zapožičaný len k nahliadnutiu v súvislosti s vybavením tejto žiadosti uvádzam, že dovolanie, ktoré mal sťažovateľ podľa podanej pečiatky podať dňa 31.08.2011 sa v spise skutočne nenachádza.

Lustráciou v správnom denníku som zistila, že sťažovateľ už v sťažnosti zo dňa 19.12.2014 namietal, že súd nekoná o jeho dovolaní, ktoré podal dňa 31.08.2011. Jeho sťažnosť bola vyhodnotená ako nedôvodná dôvodu, že vo veci sp. zn. 4T 104/2004 podanie dovolania súd neevidoval. S týmto vybavením sťažnosti sťažovateľ vyslovil nespokojnosť a požiadal o osobné prijatie u predsedu súdu. Osobné prijatie sťažovateľa realizoval dňa 25.3.2015 vtedajší podpredseda súdu JUDr. Richard Molnár a o stretnutí bol vyhotovený záznam. Podľa uvedeného záznamu sťažovateľ uviedol, že trvá na podanom dovolaní (aj po poučení podľa § 372 ods. 2 Tr. por., podľa ktorého nie je možné podať dovolanie v tej istej veci, o ktorej už raz bolo rozhodnuté zamietnutím dovolania. Sťažovateľ ďalej uviedol, že originál dovolania pripojí následne, avšak nevedel, či ho vôbec nájde.

Od uvedeného stretnutia súdu ani predsedovi súdu neevidujeme opätovné zaslanie originálu alebo overenej kópie podaného dovolania, preto súd o predmetnom dovolaní nemohol konať a to od 25.03.2015 najmä z dôvodov na strane sťažovateľa.

Z dôvodu, že spis tunajšieho súdu bol zapožičaný na OS BA V sa k veci sp. zn. 5T 104/2004 viedol náhradný obal. V náhradnom obale veci sp. zn. 5T 104/2004 sa nachádza iba sťažnosť sťažovateľa na prieťahy v konaní prijatá elektronicky dňa 06.03.2017, pričom z pripojenej fotokópie prednej strany označenej ako Dovolanie je zrejmé, že uvedená písomnosť je označená inou spisovou značkou, ako namietaná vec, pričom z textu tejto strany dovolania nie je možné vyvodiť, ktorej konkrétnej veci sa dovolanie týka - z textu tejto strany nie je možné vyvodiť, že sa jedná o dovolanie odsúdeného.

Ani prezretím evidenčných pomôcok, najmä knihy zapožičaných spisov, a spisu sp. zn. 5T/104/2005 (ktorý je uvedený na dovolaní a pripojený v prílohe) sa nepodarilo namietané dovolanie tunajšiemu súdu dohľadať. Sťažovateľ napriek svojmu vyhláseniu na osobnom stretnutí s podpredsedom súdu kópiu podaného dovolania (či už overenú alebo nie) opätovne súdu nedoručil, preto súd v danej veci konať nemohol, keďže dovolanie nie je súčasťou predmetného spisu a dovolacie konanie je konaním výlučne návrhovým (kópia sťažnostného spisu OS BAI pod Spr. 2422/2014 v prílohe).

V tejto súvislosti si dovoľím ctenému Ústavnému súdu dať do pozornosti, že sťažovateľ v predmetnej veci už predtým jedno dovolanie podal, a to dňa 27.12.2007, ktoré bolo uznesením Najvyššieho súdu zo dňa 11.12.2008, sp. zn. 5Tdo 10/2008, odmietnuté. Sťažovateľ podal dovolanie aj po zrušení predmetného výroku o treste sp. zn. 5T 104/2004 súhrnným trestom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 27.06.2007, sp. zn. 4T 2/2005, v spoj. s rozsudkom Najvyššieho súdu zo dňa 30.10.2008. sp. zn. 4To 2/2008. Dovolanie proti tomuto rozhodnutiu bolo odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu zo dňa 12.02.2015, sp. zn. 2TdoV 14/2014.

Ak teda aj tunajší súd nekonal o dovolaní sťažovateľa, bolo to z prevažnej miery z dôvodov na strane sťažovateľa, ktorý dovolanie označil nesprávnou spisovou značkou, od podania dovolania v roku 2011 do podania sťažnosti v roku 2014 nevyvinul žiadnu procesnú aktivitu (neinformoval sa o postupe súdu vo vzťahu k podanému dovolaniu,

nepodal sťažnosť na prietahy) a po podaní sťažnosti na prietahy v konaní opätovne svojou nesúčinnosťou neumožnil súdu, aby mohol jeho dovolanie prejednať...“

Predsedička okresného súdu zároveň oznámila, že súhlasí s tým, aby ústavný súd upustil od ústneho pojednávania o prijatej sťažnosti, ak dospeje k názoru, že od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

K vyjadreniu predsedníčky okresného súdu zaujal prostredníctvom ustanovenej právnej zástupkyne sťažovateľ stanovisko podaním doručeným ústavnému súdu 29. mája 2018. Poukázal v ňom na tieto skutočnosti:

«už v podaní zo dňa 15. 2. 2018 poukázal na to, že chybou v písaní pri vyhotovovaní dovolania bolo v jeho úvode dovolanie označené sp. zn. „5T 104/2005“. Ako však uviedol už v predmetnom podaní ústavnému súdu, z obsahu dovolania nespochybniteľné vyplýva, že ho podáva v trestnej veci sp. zn. 5T 104/2004, pričom dovolací návrh jednoznačne identifikoval rozsudok odvolacieho súdu, ktorý navrhoval zrušiť.

Je teda zrejmé, že postupom podľa ust. § 62 ods. 1 Tr. por. mal okresný súd posúdiť dovolanie sťažovateľa podľa jeho obsahu.

Sťažovateľovi nie je zrejmý dôvod, pre ktorý okresný súd, ako sám uvádza, viedol sťažovateľa po tom, čo sa sťažovateľ sťažoval na prietahy v predmetnej veci, zákonu nezodpovedajúcim spôsobom o nemožnosti podať dovolanie v predmetnej veci s odkazom na ust. § 372 ods. 2 Tr. por. Zo samotného vyjadrenia okresného súdu v ďalšej jeho časti však vyplýva, že sťažovateľovo predošlé dovolanie v predmetnej veci bolo odmietnuté a nie zamietnuté.

Napriek uvedenému a napriek tomu, že ust. § 372 ods. 2 Tr. por. neumožňuje podať ďalšie dovolanie tomu, koho dovolanie v tej istej veci bolo zamietnuté, samotný okresný súd, ako sám uznáva, sťažovateľovi poskytol „poučenie“ o nemožnosti podať opätovne dovolanie, ktoré už bolo zamietnuté.

Pokiaľ okresný súd sťažovateľovi vyčíta, že „nevyvinul žiadnu procesnú aktivitu“ do podania sťažnosti v roku 2014, z ustanovení Trestného poriadku nevyplýva ani povinnosť, ale ani možnosť sťažovateľa po podaní dovolania vykonávať ďalšiu „procesnú aktivitu“.

Organizácia práce okresného súdu je vecou orgánov správy súdu a okresný súd sa nemôže zbaviť zodpovednosti za porušovanie práv a sťažovateľa poukazovaním na nedostatok aktivity zo strany sťažovateľa, pre ktorú sťažovateľovi Trestný poriadok neposkytuje prakticky žiadny priestor.

Ako vyplýva z judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 22/02, III. ÚS 103/09, III. ÚS 60/2016), prieťahy a porušovanie práva na prerokovanej veci bez zbytočných prieťahov môže zapríčiniť tak nečinnosť, ako aj nesprávna a neefektívna činnosť súdu. Z vyjadrenia okresného súdu vyplýva, že spis 5T 104/2004 sa nenachádza a ani v čase vyjadrenia okresného súdu, nenachádzal na Okresnom súde Bratislava I a súdu sa nepodarilo namietané dovolanie „dohľadať“. Takýto stav nemožno považovať za zlučiteľný tak s namietanými právami sťažovateľa, ako aj so základnými zásadami trestného konania, vyjadrenými v ust. § 2 ods. 6 Tr. por., z ktorého vyplýva, že orgány činné v trestnom konaní a súdy konajú z úradnej povinnosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené, nemožno obrane okresného súdu priznať úspech. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jeho sťažnosti v súlade s návrhom tak, ako je uvedený v sťažnosti sťažovateľa a v jeho podaní zo dňa 15. 2. 2018.»

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní sp. zn. 5 T 104/2004 dochádza k porušovaniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (napr. II. ÚS 26/95). Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie označeného práva ešte trvalo (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02).

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou Európskeho

súdu pre ľudské práva ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci), teda to, o čo v namietanom konaní ide (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, III. ÚS 561/2016). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka posudzovaného konania nebola závislá od právnej alebo skutkovej zložitosti veci.

2. Pri hodnotení ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci ústavný súd zistil, že sám sťažovateľ zapríčinil pre neho negatívny stav v priebehu napadnutého konania. Hoci tvrdil, že vo veci sp. zn. 5 T 104/2004 podal 31. augusta 2011 dovolanie, túto skutočnosť nevedel preukázať na osobnom stretnutí s podpredsedom okresného súdu 25. marca 2015, keď bola prejednávaná jeho sťažnosť na priet'ahy v napadnutom konaní.

V podaní, ktorým sťažovateľ dokladoval podanie dovolania, je označená sp. zn. 5 T 104/2005, pričom napadnuté konanie prebiehalo pod sp. zn. 5 T 104/2004.

Vo vzťahu k sťažovateľovej námietke, že okresný súd mal posudzovať podanie podľa jeho obsahu, ústavný súd pripomína, že v rámci povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní sa prezumuje, že osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie, má schopnosti na spísanie dovolania tak, aby obsahovalo všetky zákonom požadované náležitosti.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej veci. Napadnuté konanie podľa oznámenia okresného súdu skončilo rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 104/2004 z 11. apríla 2005 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 To 23/2007 z 15. mája 2007, preto neprichádza do úvahy vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako ani práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

Sťažovateľ okrem vyslovenia porušenia označených práv navrhol, aby ústavný súd svojím rozhodnutím prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov, a domáhal sa tiež priznania finančného zadosťučinenia a náhrady trov právneho zastúpenia.

V zmysle § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd sťažnosti vyhovie, v náleze vysloví, ktoré základné právo alebo sloboda a ktoré ustanovenie ústavy, ústavného zákona alebo medzinárodnej zmluvy sa porušili a akým právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa základné právo alebo sloboda porušili.

V zmysle odseku 4 citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie. Tieto výroky sú však viazané na vyhovie vo veci samej. Keďže v uvedenom prípade ústavný súd návrhu nevyhovel, uvedenými návrhmi sa pri svojom rozhodovaní už nezaoberal.

Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uložiť niektorému z účastníkov, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Sťažovateľovi žiadne trovy konania nevznikli, pretože mu bola uznesením ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 47/2018 z 18. januára 2018 ako osobe v materiálnej núdzi za právnu zástupkyňu v konaní pred ústavným súdom ustanovená advokátka JUDr. Iveta Rajtáková, ktorá vyčíslila trovy konania na sumu 781,01 €.

Za 3 úkony vykonané v roku 2018 (prevzatie, prípravu zastúpenia, podanie sťažnosti a stanovisko k vyjadreniu okresného súdu) jej patrí odmena v sume trikrát po 153,50 € a režijný paušál v sume trikrát po 9,21 € v zmysle § 11 ods. 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov. Trovy právneho zastúpenia predstavujú sumu 488,13 €, ku ktorej bolo treba pripočítať 20 % daň z pridanej hodnoty (§ 27 ods. 1 zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších

predpisov), pretože advokátka je platiteľkou dane z pridanej hodnoty, teda sumu 97,63 €. Trovy právneho zastúpenia predstavujú celkovú sumu 585,76 €.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júna 2018